

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

10-7-52

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

28

De ontdekkingsreizen van Roald AMUNDSEN

door R. Auger

Amundsen keerde als overwinnaar van de Zuidpool terug. In Amerika gaat hij voordrachten geven om een nieuwe expeditie te kunnen ondernemen...

Na zijn terugkeer uit Amerika, nam Amundsen het plan, dat hem eertijds zo geboeid had en hij reeds aan Nansen had voorgelegd, terug ter hand. Hij wou opnieuw naar het Noorden. Volgens hem moest men zich, eens voorbij de Straat van Bering, laten drijven vanaf Wrangel.

NOORD-OOSTELIJKE DOORVAART

—————→ Weg van Nansen met de « Fram » in open zee.

— — — — Weg van Nansen (« Fram ») door het vlottende ijs.

————→ Weg van Amundsen met de « Maud ».

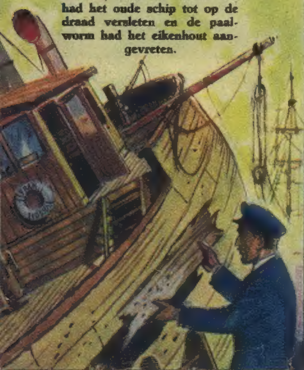
Weg van de « Gjoa » (1903-1906) doorvaart langs het Noord-Westen.

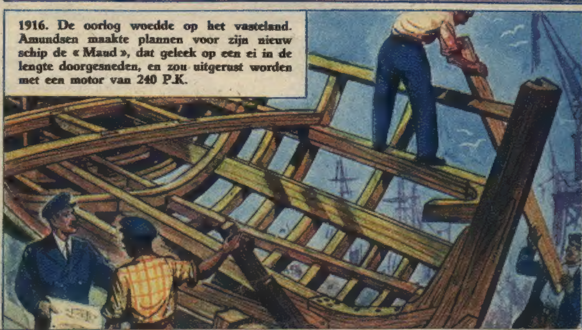
Amundsen besloot te varen naar het punt, waar de stroming hem zou meevoeren, en niet langs Bering, maar langs de Noordkaap. Dat was de éérste vergissing welke de ervaren en koene ontdekkingsreiziger maakte.

Er moest geld komen om een ander schip te bouwen. De grote wereldoorlog was losgebroken (1914). Noorwegen bleef neutraal, doch de kosten voor zijn handelsvloot stegen iedere dag. Amundsen stak het geld dat hij bezat, in een scheepvaart compagnie.

De « Fram » kwam in het dok terecht om opgekalfaterd te worden, doch de laatste reis had het oude schip tot op de draad versleten en de paalworm had het eikenhout aangevreten.

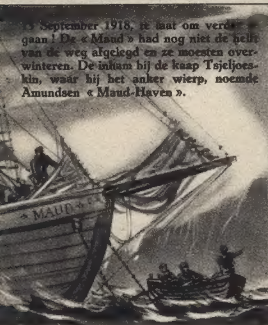

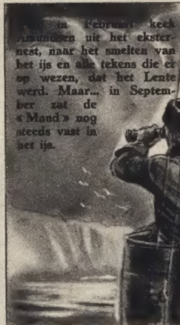
1916. De oorlog woedde op het vasteland. Amundsen maakte plannen voor zijn nieuw schip de « Maud », dat geleek op een ei in de lengte doorgesneden, en zou uitgerust worden met een motor van 240 P.K.

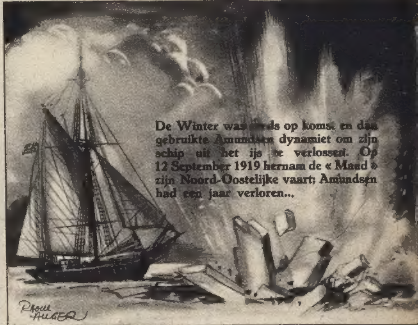

De « Maud » wierp het anker een laatste maal te Tromso om honden op te laden en vertrok op 16 Juli 1918, de zes en veertigste verjaardag van Amundsen, om zich met de stroming te laten meedrijven...

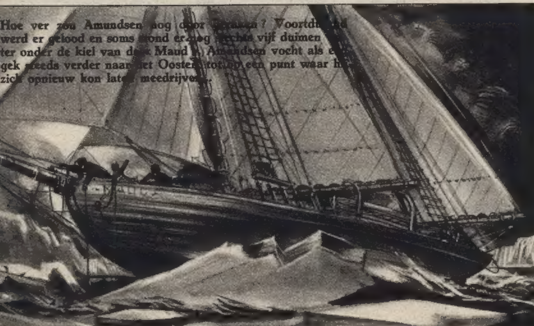

Doch in de Barentszee had Amundsen af te rekenen met geweldige stormen en toen hij te Dickson verklaarde, dat hij nog vóór de Winter Nieuw Siberië wilde bereiken, lachte zijn bemanning hem uit. Maar het is reeds Winter !

Doch Amundsen was koppig en doorheen nevel en ijs slaagde hij er in de Straat van Taïmyr door te komen. De zee werd eindelijk kalm en de zon verscheen in al haar glorie boven een zee, die helemaal toegevroren was.

September 1918, te laat om verder te gaan ! De « Maud » had nog niet de helft van de weg afgelegd en ze moesten overwinteren. De inham bij de kaap Tsjeljoeskin, waar hij het anker wierp, noemde Amundsen « Maud-Haven ».
MAUD

in keek uit het eksternest, naar het smelten van het ijs en alle tekens die er op wezen, dat het Lente werd. Maar... in September zat de « Maud » nog steeds vast in het ijs.

De Winter was op komst en dan gebruikte dynamiet om zijn schip uit het ijs te verlossen. Op 12 September 1919 hernam de « Maud » zijn Noord-Oostelijke vaart; Amundsen had een jaar verloren...
Raoul Auger

Hoe ver zou Amundsen nog door ? Voortdurend werd er gelood en soms stond er nog vijf duimen ter onder de kiel van de « Maud ». Amundsen vocht als een gek steeds verder naar het Oosten tot op een punt waar hij zich opnieuw kon laten meedrijven...

Eindelijk vond de « Maud » , voer door de Zee van Nordenskjold en stoomde langs het Zuiden, omheen de Nieuw Siberische eilanden. Amundsen riep :
Nooit wanhopen ! We hebben één jaar verloren doch wat is één jaar in het leven van een ontdekkingsreiziger.

Amundsen stevende naar het eiland Jeannette en daar zou hij zich opnieuw laten meedrijven. Hij beval de enterhaken en de kettingen te voorschijn te halen, want de « pack » was vlak vóór hen...

De zeilen werden gestreken. Amundsen sprak zijn bemanning moed in : « Heb vertrouwen. We zullen hier enkele Winters moeten doorbrengen en langzaam naar het Noorden drijven. Morgen vroeg zal ik onze positie kunnen bepalen.

De volgende morgen nam Amundsen het sextant, rekende, en... ja, de pack had de boot afgedreven, doch naar het Zuiden ! Zijn nederlaag was totaal en hij schreeuwde :
Neem de haken weg ! Haal de kettingen in ! Maak de « Maud » vrij !
Het was, helaas, reeds

GROENINGE

Het Vlaamse heir staat immer pal,
daar 't winnen of daar 't sterven zal!
Alhier, aldaar aan lange lansen,
de leeuwen dansen.

De winden schudden met geweld
de zwarte blomme in 't geluw veld.
de kwaden zien, beneên de transen
de leeuwen dansen!
Met bezemen zoo komen ze af
om 't Vlaamse volk af te ransen
als ijdel kaf, dat 't zweerd onweerd is
De leeuwen dansen!
De leeuwen dansen!
De leeuwen dansen!

Harop! Harop! de trompe steekt,
De boerenlos, de banden breekt!
ten vijand in! dat op zijn schansen
De leeuwen dansen!
Sta vuist en voet de vane omtrent!
en gij die God noch eere en kent,
ruimt bane, eer op uw veege bansen,
de leeuwen dansen!
de leeuwen dansen!
De leeuwen dansen.

GUIDO GEZELLE

Brievenbus

Les van Overberg, Luik. — De meisjes achten zich veronachtzaamd ? En al de mooie verhalen die we publiceren ? Kuifje wordt even zeer gelezen door de meisjes als door de jongens, al is het geen specifiek meisjesblad. Hartelijk.

Gerrit Storthals, Amsterdam. — Het is reeds lang geleden, dat ik nog een van je vriendelijke brieven mocht ontvangen en ik vraag me af hoe het je gaat ? Ik wens je meteen een prettige vacantie !

Raymond Schroeyens, Mechelen. — Je schrijft me niet zo dikwijls, doch je brieven zijn voor mij heel interessant. Het is waar dat wij niet zo vaak over musici handelen, doch er bestaat op dit gebied in ons land (jammer genoeg !) een gebrek aan belangstelling. In ons nummer 30 staat er echter iets dat naar je gading zal zijn; ik hoop het ten minste. Een mooie vacantie !

Gustaaf de Seck, Brugge. — Zwalp je reeds op de Schelde, het Albertkanaal of de Rijn, misschien ? Gedenk je je lijfspreuk nog steeds ?

Frans Van den Broek, Mechelen. — St. Gommarusstraat, 33, student van de 4e Grieks-Latijnse, wenst te corresponderen met een jongen van dezelfde leeftijd. Liefst een Noord-Nederlander, verzamelaar van postzegels.

Paul Ausloos, Heverlee-Leuven. — Hoe gaat het met je ? Daar je muzikant bent menen we, dat je de Wedstrijd Koningin Elisabeth met veel belangstelling gevolgd hebt. Zit je nog met je neus diep in de geleerde boeken of profiteer je van het heerlijk Zomerweer ?

KUIFJE (weekblad) — Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.10 — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht- Tel. 3553. Giro 199.334. Abon. : fl. 3.50 per kwartaal.

Een enige Collectie

DE CHROMO'S

ZIEN en WETEN

die aangeboden worden door

DE KUIFJE'S BON

De geschiedenis van de Marine, de Luchtschepen, de Vliegtuigen, de Spoorwegen, enz., worden hier in beeld verteld.

★

Op de keerzijde van iedere kleurchromo staat telkens de uitleg van de tekening op bevattelijke en boeiende wijze geschreven.

★

Hieronder een reproductie (juist formaat) van een chromo van de collectie ZIEN EN WETEN.

Tijl Uilenspiegel

Het paard, dat de slede van onze vrienden trok, werd neergeschoten. Tijl en zijn gezellen zullen zich hardnekkig verdedigen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Begin je deze roman vandaag, lees dan eerst dit :
Enkele jongelui maakten een plezierreis aan boord van de « Espérance », werden gevangen genomen door een Duits kaperschip en, na twee weken, op de kust van een klein eiland afgezet. Tijdens een verkenningstocht door het eiland werd Bert door de Papoea's overmeesterd en weggesleept. Z'n vrienden brengen alles in gereedheid om hem te bevrijden.

EEN HEEL JAAR VACANTIE

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR ALBERT WEINBERG

WHIST WIL ZEGGEN STILTE

VERDUIVELD, antwoordde Meersmans, ieder van ons moet het dus opnemen tegen dertig wilden !

— We wachten hier tot de duisternis is ingevallen, zei Daelmans, dan pas gaan we over het strand tot bij de prauwen. We moeten de beste er uitpikken en er ons materieel in laden. Intussen zullen twee vrijwilligers...

— Ik... ik... ik..., riepen we in koor.

Daelmans 's ogen gleden gelukkig en fier over onze gezichten...

— Intussen zullen Firmin en Jan — ik koos voor die opdracht de twee handigsten uit — trachten door te dringen tot bij de gevangene. Beide groepen nemen een geweer mee doch mogen er slechts in uiterste nood gebruik van maken. Indien jullie ongeluk hebben en Bert niet kunnen bevrijden komen we allen terug naar deze plaats. Deze hoogte schijnt gemakkelijk te verdedigen en hier onderzoeken we dan samen wat we verder doen kunnen.

— We brengen Bert te allen prijze mee, zei Firmin terwijl hij de inhoud van zijn karabijn inspecteerde.

We herhaalden nogmaals wat we precies doen moesten, gaven elkaar raad en wachtten tot aan de tropische hemel duizenden sterren fonkelden. Daelmans haalde zijn uurwerk uit en zei plechtig :

— Kinderen, ik geloof dat het ogenblik gekomen is...

Onze vrienden laadden stil het materieel op, terwijl Firmin en ik langs het strand liepen, dat een sierlijke halve boog vormde en waartegen de kleine golven klotsten...

— Ach, wat heb ik goesting me in dat water te gooien, zuchtte Firmin.

Toen we in het gezicht van de prauwen kwamen, vervolgden we onze weg kruipend. De kleine haven lag verlaten en m'n vriend fluisterde :

— Fijn ! De anderen zullen het makkelijker hebben dan wij. Die kant van de zaak zal dus wel gelukken.

Tegen de grond gedrukt volgde ik Firmin en trachtte daarbij mijn karabijn tegen het fijn zand te beschermen.

— En nu zwijgen, zei ik, wij spelen hier een partij whist met hoge inzet. Je weet het, whist wil zeggen stilte !

We waren voorbij de inham en voor ons rees een paalwerk van boomtakken op, dat als een vestingsgordel rond het dorp liep. Ik keek aarzelend naar mijn vriend. Deze sprong resoluut, greep de bovenste rand van de palissade vast en liet er zich overheen glijden. Ik reikte hem eerst het geweer en hees me dan op mijn beurt over het paalwerk. De maan was opgekomen en heel het dorp scheen verlaten; alle inboorlingen sliepen blijkbaar in hun hutten. We waagden ons verder binnen de omheining en wierpen nu en dan een blik achter ons. In de verte konden we onze vrienden ontwaren, ze waren reeds bij de prauwen gekomen.

Wij wisten absoluut niet waarheen we onze schreden moesten richten. Plotseling stootte Firmin met z'n elleboog tegen m'n arm en wees naar een hut waarvoor twee wilden waren ingedut met de lans tussen de benen. We stapten voorzichtig langs de omheining om aldus die hut langs de achterkant te bereiken.

Mijn hart bonsde als een smidshamer en het verwonderde me dat dit geluid het hele kamp niet opschrikte. Met een teken beval Firmin me te blijven staan.

Hij nam zijn mes en sneed handig, even boven de grond, een kleine opening in het droge stro van de hut. Onderwijl stond ik wakend, met de vinger om de haan van m'n geweer geklemd.

M'n vriend had eerst z'n hoofd en schouders in de hut gestoken, dan verdween hij helemaal. Was hij misschien in de juiste hut terecht gekomen ? De tijd scheen me oneindig lang. Dan hoorde ik een kreet :

— Firmin ! God zij dank !

Dat was de stem van Bert. Dan kwam Firmin weer en hij sleepte Bert, die deze verrassing niet realiseren kon, achter zich aan. Maar, ook de schildwachten waren opgeschrikt...

Van alle kanten klonken nu kreten en schreeuwen en uit alle hutten kwamen onheilspellende schaduwen te voorschijn. Toen wij ter hoogte van de omheining kwamen, vielen pijlen en spiesen rondom ons.

— Schiet, schiet er op, riep Firmin terwijl hij Bert ondersteunde.

Ik schoot op een grote inboorling, die de hoofdman scheen en gevaarlijk met zijn knots zwaaide. Hij viel achterover wat bij de Papoea's een geweldige beroering verwekte.

Zo vlug onze benen dragen konden, renden we naar de prauwen. Van tijd tot tijd draaide ik me om, om in het wilde weg te schieten en aldus onze aftocht te dekken. Ik was niet bang meer, ik voelde me opgewonden door het welslagen van onze opdracht en de kalmte en de zekerheid van Firmin staken me een hart onder de riem. Firmin had Bert onder de arm vastgenomen en steunde hem zo goed mogelijk. Bert had waarschijnlijk zijn enkel verstuikt bij het springen en liep wankelend. De lange Firmin zag zelfs de kans nu en dan een werpspies te grijpen en ze met zekere hand naar onze achtervolgers te sturen...

Op het strand kwam Erik ons te hulp. Hij schoot eveneens en de Papoea's waagden het niet meer ons na te komen. Onze vrienden hadden reeds in de langste prauw van de vloot plaats genomen : de prauw van de chef ongetwijfeld. Firmin, Bert en ik waadden tot aan onze dijen in het water en konden dan eindelijk opgehesen worden. Met zijn mes sneed Daelmans de meertouw door terwijl Meersmans en Bertrand de zeilen hesen en iedereen krachtig pagaaide om het vertrek te bespoedigen.

— Jongens, wat ben ik gelukkig, zei de Oude, wat een vreugde jullie gezond en behouden terug te krijgen.

Bert was zo ontroerd dat de tranen over zijn wangen rolden. Hij dankte ons.

— Hou die ontboezemingen voor later, beval Firmin, terwijl hij met de pagaai in het water sloeg als een bezetene.

Wij waren reeds uit de inham toen de Papoea's de oever van de zee bereikten. Ze schreeuwden en tierden en sprongen in hun vaartuigen om ons na te zetten.

— Gelukkig is er een bries, zei Meersmans, want in het pagaaien zijn die gasten zeker sterker dan wij.

— In welke richting varen we ? vroeg Bertrand.

— Het voornaamste is te vluchten en ons zo ver mogelijk te verwijderen van die zwartkoppen, antwoordde Firmin.

— De prauw is stevig, zei Daelmans, vroeg of laat vinden we een vreedzamer eiland. In deze hoek van de Stille Oceaan zij er duizenden.

De inboorlingen maakten veel handiger dan wij gebruik van de wind en de stroming en naderden ons in een razend tempo...

VOLGENDE WEEK :

WIJ KLAMPEN ONS VAST AAN EEN STROHALM...

Van tijd tot tijd draaide ik me om, om in het wilde weg te schieten...

DE RING VAN GIBIL

Henk, Leentje, oom Elemir en hun twee gezellen werden door de inwoners van het eiland Pasjoetan gevangen genomen. Ze worden naar Kar Pasjoetan, de gouden stad, geleid...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

De Far-West... Door de uitgestrekte prairie rijdt de postkoets van Bang City...

Er werd geschoten. De koetsier en zijn gezel zijn dodelijk gewond...

(Wordt voortgezet.)

LIEVER LUI DAN MOE ?

KRIJG je op school te véél huiswerk, te véél lessen, te véél examens ? Zo luidde de vraag die in onze rubriek « Jullie krijgen het woord » van nr 22 voor de eerste maal verscheen. Een delicate vraag, lieten sommige lezers opmerken en wij geven dat grif toe, daar men hier onmogelijk een juiste scheidingslijn kan trekken. Het huiswerk dat voor de ene leerling werkelijk te zwaar is, krijgt de andere spelenderwijze onder de knie. Naar onze mening is er op de Lagere School geen sprake van te veel huiswerk of te veel lessen, de grote miserie begint pas in de Middelbare Afdeling, van de 6e Latijnse af en in de Athenaea. Wij doen ons hoedje af voor de wijze waarop onze lezers de vraag beantwoordden. Het radicale « ja » is zo zeldzaam als het korte en bondige « neen ». Het voor en het tegen van huiswerken en lessen werd zo nauwkeurig afgewogen, dat wij de brieven twee keer moesten lezen om er ons van te overtuigen wel degelijk met bengels tussen 8 en 15 jaar te doen te hebben. Het woord is thans aan onze lezers, zo grote als kleine...

Een spontaan en eerlijk antwoord van Ghislain uit Brugge, de tolk van vele klasgenoten die er in hun hart hetzelfde over denken :

— Véél te véél werk... als ik het niet kan (bv. wiskunde) en veel te weinig werk als de wagen goed bolt ! Ik weet dat de meester voor mij alleen niet kan zorgen en daarom aanvaard ik gelaten alle vakken, ook diegene die een waar kruis voor me zijn.

John uit Borgerhout schrijft het volgende :

— Ik zeg heel duidelijk, neen, bij ons wordt er niet te veel geëist inzake huiswerken en lessen. Elke dag krijgen we vier lessen, doch geen huiswerk en daarom doen we ons best om onze lessen ook te kennen. Wij hebben twee examens in het jaar en wij zijn in onze school zeer blij met dit programma !

Onze vriend François uit Melsele-Waas is zeer categoriek, waar hij zegt :

— Huiswerk moet er zijn, niet te veel en niet te weinig. Op de lessen heb ik niets te zeggen. En examens ? Ik krijg er drie op een schooljaar. Ik houd er van en vind het iets prachtigs, vooral voor hen die « iets » verrichten tijdens het schooljaar. Schrik voor examens is praat voor de vaak ! Zenuwachtig, ja dat wel, maar schrik dat is een uitvlucht voor een slecht examen en... een slecht examen is het gevolg van luiheid en onoplettendheid tijdens de leertermijnen.

Louis heeft zelf geen klagen, doch treedt in het krijt voor z'n broer...

— M'n grote broer heb ik al dikwijls duchtig zien zweten als hij het bewijs voor 'n moeilijke meetkunde-stelling moet zoeken. Ik heb gewoonlijk niet zoveel werk als hij en vader zegt dat het zo moet zijn : **Naarmate de schouders breder worden, kunnen ze ook meer dragen !**

Huguette heeft diep nagedacht vooraleer ze haar pen opnam en het loont de moeite haar antwoord aandachtig te lezen :

— Of we te veel huiswerk en te veel lessen krijgen ? Ja, daar is wel iets van. We mogen dit echter niet als dwangarbeid beschouwen en ik denk, dat sommige van mijn Kuifjesvrienden overdrijven. Onze ouders waren « in hun tijd » ook al geplaagd met schrijfwerk en ze moesten het in heel andere omstandigheden voor elkaar brengen. Thans is de leerstof misschien meer uitgebreid, doch de school heeft ook haar ontspanning : wandeling, sport, bezoek aan musea ! Om te slagen moet men zich inspannen en waar een wil is, is een weg !

Hier gaat het antwoord van Willy, die een lans breekt voor het huiswerk !

— Op de lagere school zou ik iedere dag een bladzijde werk wensen, als verstandelijke toepassing over wat wij overdag bijgeleerd hebben; en ik wil graag al mijn lessen kennen voor de volgende dag. Onze onderwijzer geeft ons, om de veertien dagen, een examen over een of meer vakken. Dit vind ik uitstekend en zo zijn we niet overstelpt met herhalingen voor het eindexamen.

Alfred uit Brugge, een realist :

— Volgens mij mag alles blijven zoals het is. Ik ben nog nooit gestraft geweest om te werken, maar ik ben al meer

dan eens gestraft om te luieren. Als ge niet geleerd zijt, wordt gij later langs alle kanten bestolen en bedrogen !

« De klager heeft geen nood », denk daar om, Kuifje, wanneer er vrienden zijn die je de oren komen afzagen over veel werk.

Zo schrijft Annie uit Neerpelt.

— Aan huiswerk besteed ik ongeveer twee uur en aan m'n lessen één uur per dag. Niet te

veel naar mijn mening. Doet men tijdens het jaar z'n best hoeft men voor het exaam slechts zijn boek te doorbladeren.

Wilfried bekijkt de zaken langs de practische kant :

— Lessen en werken zijn voor vele jongens ongewenste gasten. Dat ze in het voordeel van de leerlingen zelf gegeven worden, begrijpen velen niet. Zij die verstandig zijn weten, dat ze door hun werken goed te maken en hun lessen te leren, later een mooi baantje zullen kunnen verwerven.

— Ik ben hier op de kostschool. Nog nooit heb ik te veel huiswerk gehad en ben reeds tweemaal de tweede geweest en ik heb gaarne wedstrijden. Bij mij gaat de wedstrijd vlot. Ik kijk eens in mijn schrijfboek en ik kan alles van buiten; ik speel met de wedstrijd gelijk met 'n vlaggespel.

Bravo, Willy ! Wij bekennen nederig dat het bij ons niet altijd zo vlot verliep !

Honoré uit Brugge weet...

dat diegene die zeggen dat ze te veel huiswerk en te veel lessen krijgen « liever lui dan moe zijn ». Wij hebben een studieuur, zo gaat hij verder, en onze meester weet het altijd zo te flikkeren, dat ons uurtje gevuld is. Bovendien krijgen we elke avond tien minuten voor een leesstuk uit een spannend boek. Vind je dat overdreven, Kuifje ? Ik niet, hoor !

Het antwoord van onze vriend K. Sm. hebben we geducht moeten snoeien, omdat het zo lang was. Hier gaan enkele brokstukken :

— De jongens die vroeger van de Normaalscholen kwamen hadden veel minder stof te verwerken en deze stof kenden zij degelijk. Zij hadden de nodige vakkennis om het leven tegemoet te gaan. Nu krijgen ze stof en nog meer stof. De normalisten moeten blokken dat de stukken er af vliegen en aan het einde kennen ze in werkelijkheid véél minder. Al de stof steekt er te oppervlakkig in !

De studie na de klasuren is goed, doch voor de leerling die heel de dag flink z'n best heeft gedaan worden ze te veel. De stof moet, volgens mij, tot een minimum herleid worden en vooral... ze moet aangepast worden aan de leeftijd. Ik ken een leraar die de jongens van het 6e studiejaar (lager onder-

wijs) stellingen met meetkunde geeft. Waar staan de gedachten van die leraar toch ?

In de Zomer zou men de jongens al eens zonder werk en zonder lessen moeten naar huis sturen om hun benen eens uit te slaan. Het kan geen kwaad wanneer ze tijdens de lessen maar goed opletten.

Nog een veertienjarige die het lang niet onder de markt heeft :

— We hebben in de Grieks-Latijnse Humaniora zulke vrachten themas, vertalingen, vervoegingen, enz. te maken en te leren, dat ik er gerust zou in toestemmen, indien men de huiswerken en de lessen zou afschaffen. Geheel afschaffen gaat natuurlijk niet, doch men zou werken en lessen toch tot op de helft kunnen verminderen.

Ook Cornelis vindt dat men op school te hoge eisen stelt :

— Men gaat naar school om te studeren, niet om met de vingers te spelen en de vliegen na te turen. Men moet deze tijd goed gebruiken en men moet ook z'n huiswerk maken, doch wanneer men heel de dag op de schoolbank heeft gezeten, zou men 's avonds toch eens een vrije loop mogen nemen !

— Naar mijn mening geeft men ons. te veel lessen op school, alhoewel dat voor mij niet zo heel erg is. Ik vind echter, dat we te veel stof voor de examens krijgen en te weinig herhalingen. Daarbij is een leerling solidair met al zijn metgezellen en protesteert eendrachtig met hen tegen de veeleisendheid van de leraars !

Zo schrijft een leerlinge van de 3e Grieks-Latijnse.

Paul zegt hetzelfde, doch in beeldrijker taal :

— Gelijk een volgeladen kar uiterst moeilijk door een paard kan voortgetrokken worden, zo kan het voor een ijverig student ook wel eens te zwaar wegen. Een paard mag men niet afjakkeren, niet altijd maar vragen dat het de volle maat zou geven. Vroeg of laat moet het toch bezwijken. Zo gaat het ook met de student die voortdurend paraat moet staan. Het nachtelijk huiswerk ondermijnt zijn gestel en vroeg of laat heeft dit slechte gevolgen. Men moet redelijk zijn in eisen die men stelt !

Monique zegt haar mening vrank en vrij :

— Korte huiswerken en lessen waarin de hoofdgedachte van de geziene stof herzien wordt, kunnen niet anders van voordelig op ons inwerken. Doch, huiswerken die drie uur vergen en lessen waaraan meer dan één uur dient besteed zijn af te keuren ! Van volwassenen eist men slechts 8 uren werk per dag. Ons legt men op 6 uur lang met gespannen aandacht de lessen te volgen en dan nog 4 uur aan huiswerken en lessen te besteden. Straffen zijn soms nodig, doch ze moeten redelijk zijn, anders kunnen ze onze geest slechts afstompen.

Florent bijt dapper op de tanden, luister :

— Huiswerken en lessen zijn een vervelende boel. De meester kijkt in z'n boekje en zegt : vanavond maakt ge 4 vraagstukken, les nummer zoveel, les nummer zoveel, enz. enz., dan moet ge op uw tanden bijten, hoor ! Het zou toch veel beter zijn wanneer ge 's avonds vader nog wat kon helpen...

— Ik vind die examens onrechtvaardig. Wanneer ge een boek hebt en ge leert een bepaalde vraag niet, omdat ge denkt, dat ze toch niet zal gevraagd worden, zal het toch juist wel lukken dat ze precies die vraag stellen die ge niet geleerd hebt. Als de wedstrijd gedaan is, zijt ge de laatste en men zegt : « Wat nen dommerik ! » Dat staat me niet aan, daar moet iets op gevonden worden !

Jaak, wij menen, dat jij je geweten eens moet onderzoeken !

— Ik ben wel tevreden met het huiswerk en met het examen, maar mijn professoren gaan te rap vooruit in de lessen en ze geven geen uitleg genoeg. Ik kan toch op één avond geen zes lessen leren van elk vier bladzijden. Denk je dat ook niet Kuifje ?

Maurits, zes lessen op een avond lijkt ons overdreven, doch we vragen ons af of je ook werkelijk goed oplet tijdens de klasuren ?

AL DEZE VRIENDEN ONTVANGEN EEN MOOI GESCHENK !

DE KUIFJE'S BON

ALLEEN VOOR VERSTROOIDE MENSEN

X., Lede : 50 punten. — *X., Schellebelle* : 50 punten. — *X., Quevaucamps* : 100 punten in een witte omslag. — *X., Halle-Booienhoven* : 225 punten in een rood pakje. — *X., Doornik* : 50 punten. — *X., Ganshoren* : 50 punten in en groene omslag. — *X., Aartrijke* : 50 punten. — *X., Nazareth* : 500 punten in een blauwe omslag. — *X., Geluwe* : 250 punten in een blauwe omslag. — *X., Mol* : 250 punten in een grote, bruine omslag. — *X., Huise* : 200 punten. — *X., Audenaarde* : 50 punten voor reeks 3 van Reinaert de Vos.

Wie z'n pakje herkent, sture ons dadelijk volledige naam en adres !

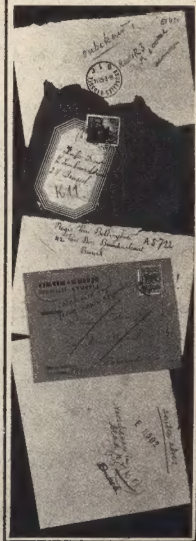
WAAR WONEN JULLIE ?

Gratia Jacobs, Antwerpen. — René Broeckmans, Leuven. — J. de Backer, Buggenhout. — K. Segere.

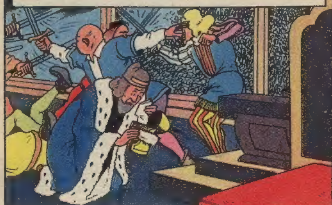
OPGEPAST !

Zoals jullie kunnen vaststellen, krijgen we nog iedere week talrijke zendingen zonder naam of adres.

Indien je na een week het gewenste geschenk nog niet ontvangen hebt, stuur ons dan VOLLEDIGE NAAM EN ADRES, vermeld tevens het POSTKANTOOR waar je je pakje verstuurde en de BESCHRIJVING van dit pakje.

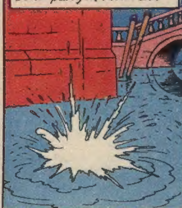

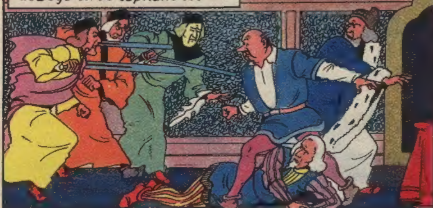

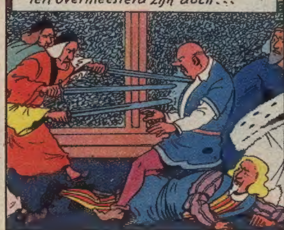

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

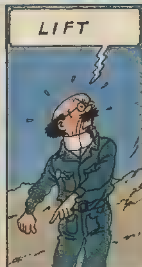
MANNEN OP DE MAAN...

Professor Zonnebloem is in z'n wiek geschoten omdat kapitein Haddock hem voor « onnozelaar » heeft gescholden. Hij sleurt de kapitein mee naar een terrein waar de reusachtige maanraket gebouwd wordt...

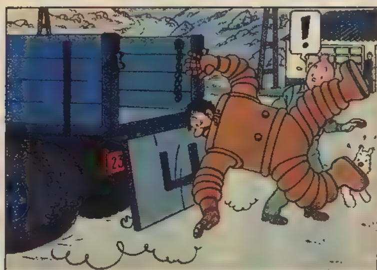

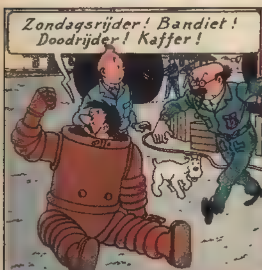

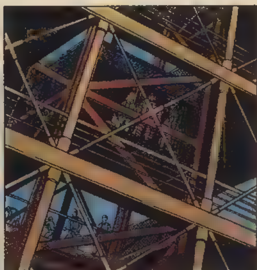

(Wordt voortgezet.)

DE TOCHT naar de TOPPEN

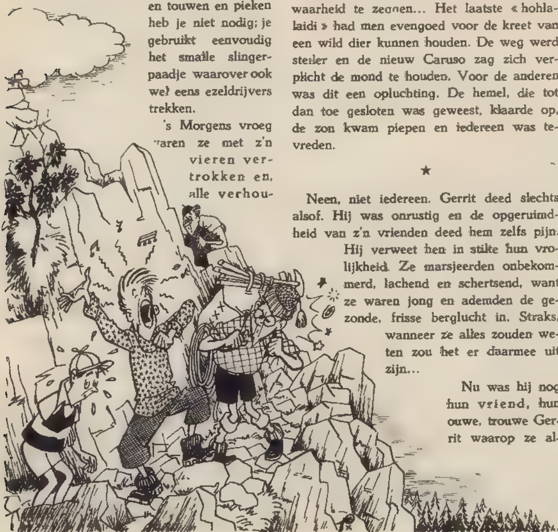

IEDERE bergtocht eist een zorgvuldige voorbereiding. Jullie begrijpen wel dat Herzog en Ichac niet op een goeie morgen gezegd hebben « Tiens, willen we morgen of overmorgen de Himalaya eens beklimmen ? ». Lionel Terray is niet naar de top van de Fitz-Roy, in de Andes, getrokken alsof hij na het avondmaal nog even een hoekje om wou lopen. Zulke bergtochten worden gedurende maanden, zelfs jaren zorgvuldig en tot in de geringste details voorbereid. Al het materieel en ook de mensen worden vooraf aan strenge proeven onderworpen.

Men mag de Cantaloup natuurlijk niet met de Aconcagua of met de Everest vergelijken. Het is een brave, niet te steile berg van 2.500 meter, die echter met zijn reusachtige broeders van de Andes en de Himalaya één punt van overeenstemming vertoont : er is geen kabelspoor. Zodra men op de top van de Anapurna en de Gaurisankar kan geraken, gelijk op de kruin van de Jungfrau, nl. door een kaartje te nemen en in het wagonnetje van het kabelspoor te stappen, zodra men daarboven comfortabele hotels, souvenirs en ouwe juffers kan vinden, zullen de echte alpinisten hun heil elders zoeken.

Om boven op de Cantaloup te geraken moet je vier à vijf uur flink marsjeren en het spreekt vanzelf dat je ook nog terugkeren moet. Je moet dus een stel kloeke benen bezitten om deze expeditie te wagen. Ach neen, je hoeft eigenlijk geen alpinist te zijn, en touwen en pieken heb je niet nodig; je gebruikt eenvoudig het smalle slingerpaadje waarover ook wel eens ezeldrijvers trekken.

's Morgens vroeg waren ze met z'n vieren vertrokken en, alle verhoudingen in acht genomen, was hun expeditie zo zorgvuldig voorbereid als die van de overwinnaars van de Anapurna.

Milo die biefstuk en frites kon klaar maken als de beste keukenprinses, had voor mondvoorraad gezorgd. Op de kruin van de Cantaloup ging het immers zoals in de Spaanse herbergen : je kon er alles krijgen, maar je moest het zelf meebrengen. Milo had dus dozen sardines en kreeft ingepakt, twee blikjes kip, twee dozen ananas en bovendien enkele blikjes fruitsap. Ze wisten wel, dat men in de bergen geen wijn moet drinken die je als lood in de benen zakt. Bovendien had Milo nog voor een en ander gezorgd dat in fijne dozen ingepakt was en, alles bij elkaar, beloofde het een pick-nick voor fijnproevers te worden.

Tom had voor touwen en alpenstokken gezorgd. Men had die helemaal niet nodig om de Cantaloup te beklimmen, maar ze hielden er aan hun prestige hoog te houden. Jackie was met geen enkele speciale opdracht belast; men kende hem te goed ! Hij vergat alles, letterlijk alles. Hij had zichzelf echter voorgenomen voor de vrolijke stemming te zorgen, en nauwelijks waren ze vijf meter de berg op, of hij begon uit volle borst te zingen, of beter te jodelen, daar hij vond dat dit bij de omstandigheden paste. Ja, Jackie geloofde vast dat hij een tweede Caruso zou worden en, ongelukkig genoeg, had er nog geen enkele van zijn vrienden de moed gehad hem de triestige waarheid te zeggen... Het laatste « hohlalaidi » had men evengoed voor de kreet van een wild dier kunnen houden. De weg werd steiler en de nieuw Caruso zag zich verplicht de mond te houden. Voor de anderen was dit een opluchting. De hemel, die tot dan toe gesloten was geweest, klaarde op, de zon kwam piepen en iedereen was tevreden.

★

Neen, niet iedereen. Gerrit deed slechts alsof. Hij was onrustig en de opgeruimdheid van z'n vrienden deed hem zelfs pijn. Hij verweet hen in stilte hun vrolijkheid. Ze marsjeerden onbekommerd, lachend en schertsend, want ze waren jong en ademden de gezonde, frisse berglucht in. Straks, wanneer ze alles zouden weten zou het er daarmee uit zijn...

Nu was hij nog hun vriend, hun ouwe, trouwe Gerrit waarop ze altijd rekenen konden. Maar, wat zou het zijn wanneer de waarheid aan het licht kwam ? Ze zouden hem uit de vriendenkring stoten, geen woord meer tot hem spreken en alle vrolijkheid zou op slag verdwenen zijn. Naar gelang ze de berg beklommen, naderde ook het uur van de afrekening, het uur waarop het schandaal zou losbarsten, het ogenblik waarop hij alles zou moeten opbiechten...

Ondanks het feit dat zijn onrust steeds groter werd, lachte en schertste Gerrit. Hij wist zelf niet waarom. Zou hij niet beter dadelijk een eind maken aan de foltering en bekennen ? Hij had er de moed niet toe. Het moest nochtans gebeuren. Hij bewonderde het landschap en trachtte de akelige gedachte te verdrijven, doch gelijk hardnekkige kiespijn, kwam ze steeds opnieuw terug.

— Ik krijg honger, zei Milo.

— Over vijftien minuten zijn we boven,

Verhaal van Alfred Gerard
Geïllustreerd door Tibet

antwoordde Tom. Hij was de oudste, en werd door iedereen als de leider van de expeditie erkend.

Vijftien minuten... nog vijftien minuten, en dan ?... Gerrit durfde er nauwelijks aan denken. Voor hem waren die vijftien minuten, de laatste ogenblikken van een ter dood veroordeelde. Nog vijftien minuten telden Jackie, Tom en Milo hem tot de hunnen, dan was het met de vriendschap amen en uit. Gerrit kon zich reeds indenken hoe alles zou gebeuren : Ze zouden hem eerst ongelovig bekijken en uitroepen :

— Neen, dat is onmogelijk. Gerrit kan zoiets niet doen, dat bestaat eenvoudig niet!

Dan zouden ze hem met verwijten overladen en ten slotte zouden ze zwijgen en hem uit hun groep verbannen. Voor hem, Gerrit, was dit zoveel als een ter dood veroordeling.

Gerrit kreeg de tijd niet er verder op in te gaan; het fatale ogenblik was aangebroken. Ze gingen op het gras zitten, Milo telde de blikjes en vroeg :

— Vrienden, waarvan snoepen we het eerst ?

Iedereen zweeg. Zelfs de wind ging liggen en men kon het voorvoelen dat er iets ernstig ging gebeuren : een lawine, een aardbeving of iets dergelijks...

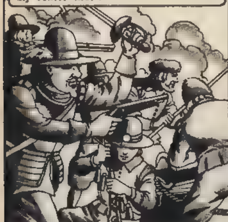
Gerrit sprak zichzelf moed in. Hij kuchtte, schrapte de keel en toch klonk het erg hees toen hij zei :

— Vrienden, ik moet jullie iets bekennen. Ik vraag niet dat jullie toegevend zouden wezen, ik ben schuldig... Doe met mij wat jullie willen, het laat me nu allemaal ijskoud... IK VERGAT DE DOZENOPENER !

Onder de Vlag van de Compagnie

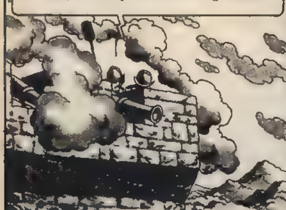
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori is scheepsjongen op het admiraalschip van Piet Hein, die met zijn vloot naar de grote haven van San Salvador (thans Bahia) stevent, om er enkele zwaarbeladen koopvaardijschepen van de Portugezen buit te maken...

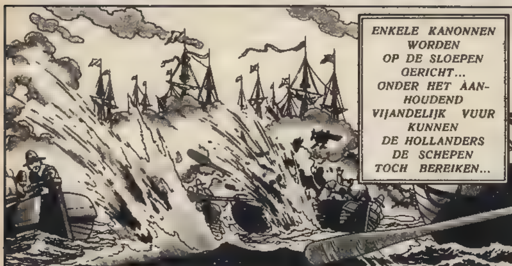

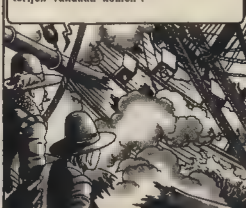

(1) In zigzag tegen de wind varen.

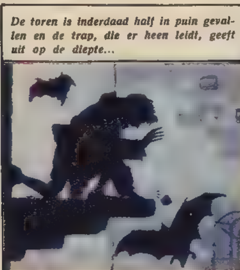
(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Na de dood van zijn vader gaat David Balfour naar zijn oom Ebenezer, die op het kasteel van Shaws woont. De laird (lord) stuurt hem naar z'n kamer in de toren van het kasteel. De jongen klimt de donkere trap op...

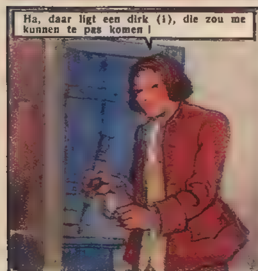

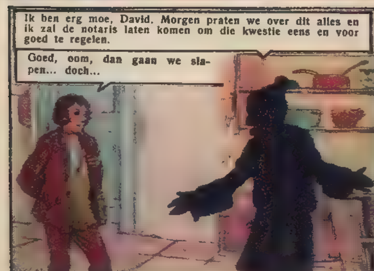

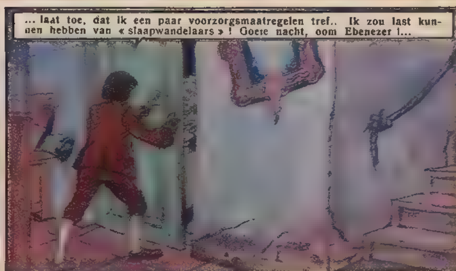

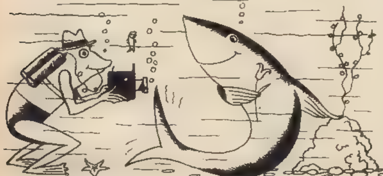
(Wordt voortgezet.)

(1) Een dolk.

IN HET RIJK VAN DE HAAIEN

SEDERT twee jaar, of reeds langer, horen en lezen jullie over de onderwaterjacht. Het gaat hierbij alleen om ongevaarlijke vissen zoals zeebarbeel, zeewolf en nog andere soorten. De mureen met haar vlijmscherpe tanden en de rog met zijn giftige angel waren de gevaarlijkste exemplaren, die men kon ontmoeten en er behoorde reeds moed toe de twee laatsten te gaan vangen.

Jagers en vissers kunnen erg goed vertellen. Wanneer ze op dreef zijn, wordt de weitas langsom zwaarder en de snoek van

15 cm. krijgt een lengte van ten minste een arm. Een onderwaterjager beweerde laatst, dat hij aan de Azuren Kust een vredige bruinvis gebarpoeneerd had en, omdat het beestje tegenspartelde, er schrijlings was gaan opzitten en zo enkele honderden meter door het water reed. Heel prettig, voegde hij er aan toe...

Roger Lesage is in het voetspoor van Hans Hasse getreden en op haaienjacht getrokken.

— Een haai durft geen mens aanvallen, zo zegt hij.

— En het bewijs, vriend ?

— Ik leef nog en al m'n ledematen zitten nog lekker vastgeschroefd, hoor ! Bovendien herbegin ik dit jaar

Het antwoord van Roger Lesage klinkt in ieder geval overtuigend.

IN DF RODE ZEE

DAAR de haaien in de Middellandse Zee eerder zeldzaam zijn, is Lesage naar de Rode Zee getrokken waar ze zo talrijk zijn als de mussen in onze steden. Roger Lesage zette dus zijn masker op, gespte zijn zuurstofapparaat vast, nam zijn onderzeegeweer en dook in het water...

Hij liet zich langs de koraalrotsen dieper en dieper glijden en zag z'n éérste haai, een gevaarlijke, blauwe haai, die langzaam nader kwam om die vreemdsoortige vis met masker en wapen even van dichtbij te monsteren. Lesage maakte instinctief een gebaar van afweer en... de haai sloeg vol angst op de vlucht !

Maar de haai kwam weer ! Hij moet erg nieuwsgierig van aard geweest zijn, want hij draaide rond de jager, als wou hij absoluut weten wat voor 'n wezen dat was. Roger Lesage bleef kalm.

« Zodra men op de vlucht gaat, valt de haai aan », aldus de bevindingen van de onderzeejager. » Men moet steeds langzaam en regelmatig zwemmen. »

MET EEN BARRACUDA VALT NIET TE SPOTTEN

ROGER LESAGE ontmoette iedere dag tientallen haaien of « menseneters », want zo worden ze heel dikwijls genoemd. Aangevallen werd hij door hen nooit zelfs niet door de haai met de witte buik die als de bloeddorstigste bekend staat. Op 'n keer had hij het toch erg warm ! Een barracuda kwam met geopende muil recht op hem af en hij had als enig wapen zijn fotoapparaat. Hij slingerde het in de richting van de barracuda en deze vluchtte verschrikt. De barracuda kan men, van uitzicht, met de snoek vergelijken, is twee meter lang (soms zelfs langer), bezit tanden, zo stevig als die van een grote hond en is gulziger dan een haai

— De haaien zijn niet gevaarlijk maar je moet weten hoe er mee om te springen, zegt Lesage. De leeuwentemmers zeggen dat ook van hun dieren wat niet belet, dat sommige temmers het met hun leven moeten bekopen. Wij geloven de moedige onderzeejager, doch voelen niet de minste lust te gaan kijken of zijn waarnemingen juist zijn..

FORD KONNO ZWEMT ALS EEN VIS

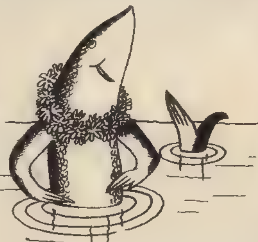
NU gaan we het zwembassin opzoeken, niet zo boeiend, maar ook minder gevaarlijk ! De man die daareven uit het water stapte heeft een gebronsde huid, blinkende ogen en spieren om iedere jongen te doen watertanden. Hij heet Ford Konno en is afkomstig van Hawai

Deze zwemmer is een van de grote favorieten voor de Olympische Spelen van Helsinki. Men denkt dat hij de 400 en de 1.500 meter vrije slag heel makkelijk zal winnen. Ford Konno traint zich ook gewetensvol om deze twee titels te veroveren en zwemt iedere dag niet minder dan 17 km. !

Indien hij deze afstand aflegt tegen een gemiddelde snelheid van 3,5 km per uur, verblijft hij iedere dag vijf uur in het water en legt in achttien dagen de afstand Brussel-Parijs al zwemmend af !

Als training is dit ook een record. De beroemde zwemmer Furuashui legde iedere dag 15 km. af, en Jany, die wereldkampioen was, vergenoegde zich met zes kilometer

De specialisten beweren dat de zwemmer die begaafd is en iedere dag 30 tot 40 km. ver zou zwemmen, onklopbaar zou zijn. « De oefening maakt de meester » en het is heel zeker dat men, mits iedere dag 30 of 40 km. te zwemmen,

zich haast gelijk een vis in 't water gaat voelen. Wij vragen ons af, of die zwemmers na enkele jaren ook geen echte vinnen zouden krijgen ?

BLIJF JONG

SOMMIGE kampioenen winnen nog koersen of matchen wanneer ze hun mooiste jaren reeds achter de rug hebben. Jullie weten wel, dat men algemeen aanneemt dat het met een kampioen, eens de dertig overschreden, bergaf gaat

De bokser Joe Walcott is kampioen zwaargewicht geworden, toen hij reeds

de veertig voorbij was ! Men beschouwd hem als een fenomeen, doch zijn geval is niet alleenstaand in de sportwereld Harry Bersley was in 1933 twee en tachtig jaar oud en nog bereed hij tijdens de beroemde Ierse paardenkoersen de Furze Plate en de Saint Léger..

WIE ZOU HET GELOVEN ?

KAN men zwemmen met handen en voeten gebonden ?

— Ha, neen ! zou iedereen antwoor-

En toch is het mogelijk en iedere goede zwemmer kan zulks bewijzen. Julio Moreno-Toledana, sportredacteur van het blad El Mercurio *zwom gedurende twee uur vijf en veertig minuten alhoewel z'n handen en voeten vastgebonden waren*

We moeten hier aan toe voegen, dat Julio Moreno-Toeledana een uitstekend zwemmer is

Wij raden geen enkel beginneling aan hem na te bootsen !

VOLGENDE WEEK

EEN EXCLUSIEVE REPORTAGE :

IN HET SPOOR VAN DE KONINGIN VAN SABA

verteld door een lid van de Expeditie Rijckmans.

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van KAPPA ED EFFE

Rob, die te weten kwam dat zijn broer een dief is, ontvluchtte z'n huis en werd door een boer gastvrij opgenomen. Op 'n nacht willen dieven op de hoeve inbreken. Een van hen ziet Rob en vuurt...

Tekeningen van R. POLESE

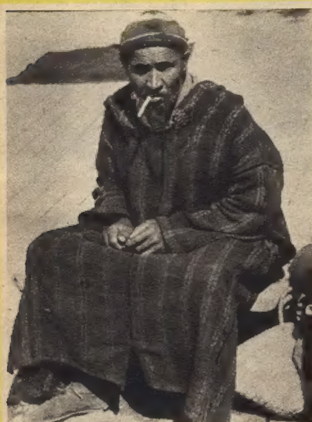

(Wordt voortgezet.)

Tanger is een internationale stad, gelegen in Spaans Marokko dat zelf een enclave vormt in Frans Marokko.

Een van de stadspoorten met achteraan de soeks.

Een schilderachtig type van Tanger.

De Oude Markt met achteraan de moderne Engelse stadswijk.

HEL OF AARDS PARADIJS?

TANGER

DE STAD DIE NIEMAND TOEBEHOORT!

DE steden van Noord Afrika, die wit blinken in de felle zon, met hun moskeeën, hun welbespraakte kooplui, bedelaars, gesluierde vrouwen en kinderen die in de stegen door elkaar wriemelen, hebben voor ons een vreemde aantrekkingskracht. Tanger is wel de boeiendste van allen. Tanger is immers geen stad zoals Algiers, Casablanca of Tunis met een uitgebreid administratief apparaat en waar ieder burger zijn belastingen betaald! Tanger is een moderne toren van Babel, de caricatuur van een stad, de stad waar alles omgekeerd loopt.

ZE BEHOORT NIEMAND EN TOCH IEDEREEN!

HET is nu vijftig jaar geleden dat Frankrijk erg begerig uitkeek naar die mooie havenstad, en Willem II op tafel sloeg. De Duitse keizer wou van een Franse heerschappij aldaar niets weten en zei, dat z'n vriend, de sultan van Marokko, heer en meester moest blijven in deze witte stad. De toestand bleef enkele tijd erg gespannen, doch alles kon in der minne geregeld worden: Tanger werd de hoofdstad van een internationale zone in miniatuur (dat bestond toen ook al!), theoretisch onder het gezag van de sultan van Marokko geplaatst en administratief beheerd door de vijf grote mogendheden. Na twee wereldoorlogen blijven er nog drie beheerders : Frankrijk, Spanje en Groot-Brittànnië. Dat veranderde echter niets aan het uitzicht van de stad zelf.

Tanger telt 46.000 inwoners (heel de Internationale Zone honderd duizend) en zij vertegenwoordigen alle rassen en alle talen ter wereld. Er zijn gele en bruine, zwarte en witte mensen en zodra je oor gewoon is aan dat vreemde geroezemoes, hoor je hier Arabisch, ginds Spaans en Italiaans, wat verder Frans, Engels, Chinees of Nederlands praten. Al deze mensen wonen in de ultramoderne Europese wijk, ofwel in de oude stadskwartieren, waarvan de eerste stenen gelegd werden door de Romeinen.

EEN RAS IS ER ONBEKEND...

VERMITS iedereen er thuis is en de stad aan niemand toebehoort, bleef het groot probleem : wie zal ze beheren ? Na lang over en weer gepraat, werd de eenvoudigste oplossing aangenomen : in het geheel geen administratie ! Leve de Vrijheid !

Met de inwoners van Monaco delen de Tangerianen het privilegie geen rode duit belastingen te moeten betalen ! Het ras van de belastingontvangers is het enige, dat men in Tanger niet kent. Wat 'n gelukkige stervelingen ! Het spreekt vanzelf dat het erg moeilijk zou zijn openbare diensten in te richten zonder het geld van de brave belastingbetaler.

In alle straten en stegen van de havenstad vindt men wisselagenten en zelfs onder de blote hemel wordt er geld verhandeld, zonder dat er een enkele formaliteit in acht dient genomen. Je kunt er op staande voet Amerikaanse dollars, Engelse ponden, Spaanse pesetas, Portugese escudos of Franse francs krijgen zoveel je wilt. Tanger is het Aards Paradijs van de wisselagenten en — ik zou het haast vergeten — van de importeurs van Amerikaanse auto's. De welwillende administratie van de sultan van Marokko, die zich de tolrechten heeft voorbehouden — dat is de enige vorm van belasting die in de internationale stad bestaat, — heft slechts een inkomrecht van 12 ten honderd. De Buicks, Cadillacs en Fords kan men er dus tegen interessante prijzen kopen.

DE SCHOLEN ZIJN LEEG

STEL je even voor dat er te Tanger ook geen schoolplicht bestaat! De Fransen hebben een prachtig lyceum gebouwd en ze subsidiëren zeven lagere scholen. De Spanjaarden hebben enkele lagere- en middelbare scholen, maar al de klassen blijven voor de drie vierden leeg. We zullen ons wel niet vergissen, indien we zeggen, dat de sympathie van de kleine Tangerianen naar de Britse kant uitgaat, want de Britten lappen het onderwijs feestelijk aan hun hielen.

DE KEERZIJDE VAN DE MEDAILLE

JE mag nu uit dit alles niet besluiten dat Tanger werkelijk een sprookjesstad is. Het leven is er hard voor de mensen, die door eerlijke handenarbeid aan hun brood willen komen. Er is geen nijverheid en de lonen zijn bespottelijk klein. De dienstboden slagen er wel in de twee eindjes aan mekaar te knopen, evenals de bewerkers van huiden, de dokwerkers en kappers. De waterdragers verdienen ook een stuiver, omdat zelfs de moderne Europese wijk van 11 uur tot 21 uur geen water heeft !

De huishuren liggen vreselijk hoog en steeds ziet men er honderden mensen onder de blote sterrenhemel slapen. Wanneer men dit ziet, denkt men ondanks de stralende zon, de witte minaretten, de palmbomen en de zang van de muezzin, aan het oude spreekwoord: *Oost, West, thuis, best.*

DE PETROLEUMKOORTS

Bandieten zijn de woning van oom Ben binnengedrongen om Christiane te ontvoeren. Onze vrienden zetten hen achterna. De hoofdman, die Christiane in de armen houdt, wil schieten doch tuimelt op de grond...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

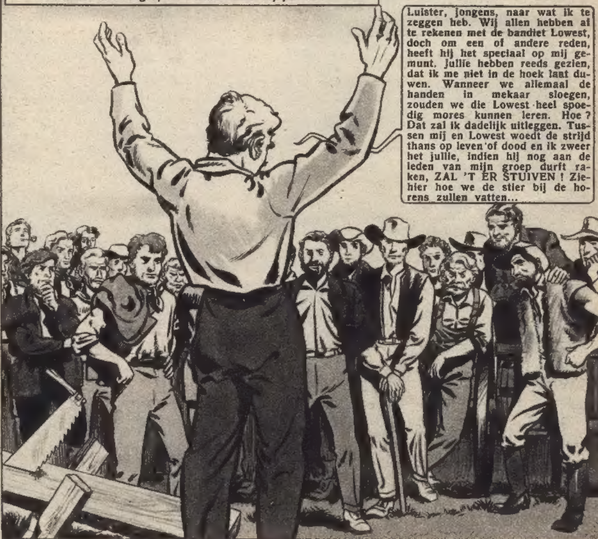

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE ORDE IS HERSTELD !

Onze vrienden lezers schenen de revolutie van vorige week buitengewoon prettig te vinden; ze schreven ons ten minste opgewekte, lange brieven en Jan De Grote mocht talrijke gelukwensen in ontvangst nemen. Iedereen vond « zijn nummer » buitengewoon geslaagd. Jan en zijn vrienden glunderen nog steeds van plezier...

De orde en de rust zijn weergekeerd in onze kantoren, maar onze medewerkers, de tekenaars vooral, hebben eigenaardige gewoonten gekregen. Ze openen de deur op een kier, steken hun hoofd binnen en vragen : « Is er geen gevaar ? Zijn ze weg ? » Pas wanneer men hen drie keer geruststellend gezegd heeft « Neen, is veilig ! » durven ze binnen komen...

Intussen is voor jullie een lange, heerlijke vacantietijd aangebroken en ik wens jullie van harte veel leute en veel zon !

Kuifje

AAN DE BURGEMEESTER VAN KOPENHAGEN WERD DE REKENING VOORGELEGD

De burgemeester van Kopenhagen werd onlangs een rekening aangeboden, waarop te lezen stond : « Voor het schoonmaken van een jongen: 15 kronen. »

Deze hoogst eigenaardige rekening was geschreven door een van de notabelen van de stad, die zeer verbolgen was over de behandeling van zijn zoontje. De jongen had staan kijken, hoe een aantal werklui van de stad de straat teerden. Plotseling sprong de teerspuit met een knal uit elkaar, met het droevige gevolg, dat de knaap een stortbad van de taaie, zwarte vloeistof kreeg.

De burgemeester toonde begrip voor de wens van de vader en vergoedde niet alleen het « schoonmaken » van het knaapje, maar ook van zijn kleding.

DE KIP DIE NIEMAND WOU !

Een Italiaans handelaar in wild en gevogelte trachtte zijn klanten tevergeefs een schrale kip in de handen te stoppen. Niemand wou ze hebben en 's avonds lag ze nog in het uitstalraam.

— Dan moeten we ze zelf maar opeten, zuchtte de handelaar.

Hij sneed de kip open en vond in de maag een gouden ring en een zware gouden armband !

DE CAMERA VERRASTE ONZE VRIENDEN...

EVEN LACHEN

Een verstrooide directeur zocht reeds een half uur naar zijn vulpen en riep ten einde raad zijn secretaresse :

— Heb je m'n vulpen nergens gezien?

— Jawel, mijnheer, die zit achter uw oor!

— Kun je dan verduiveld niet zeggen of ze achter m'n linker- of achter m'n rechteroor zit !

★

Coolidge was wellicht de zwijgzaamste van alle presidenten die de U.S.A. reeds hebben gekend. Op een keer kwam hij van de kerk en zijn vrouw vroeg hem :

— Was het sermoen interessant ?

— Ja, antwoordde de president.

— Waarover handelde de dominee ?

— Over de woede.

— En wat zei de dominee over de woede ?

— Hij was er tegen.

★

Matroos (die aan de bezoekers het schip toont uit de zeeslag van Trafalgar) : — En hier is Nelson gevallen.

Dame: — Dat verwondert me niet, ik ben ook bijna gevallen, zo glad is het hier!

★

Zij: — Als ik wist dat het mooi weer werd vandaag, zou ik na het ontbijt naar de stad trammen om inkopen te doen. Wat voorspelt de krant?

Hij : — Regen, hagel, sneeuw, storm en onweer!

1

2

3

1. Even stilstaan, jongens ! — 2. De kunstenaar. — 3. Een snoepstertje... — 4. Of de vis bijten wil ? — 5. Twee dikke vrienden. — 6. Do, mi, sol, mi...

6

5

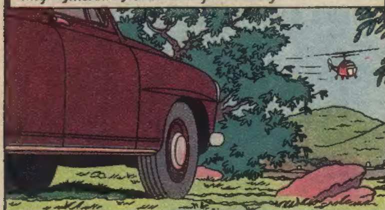

4

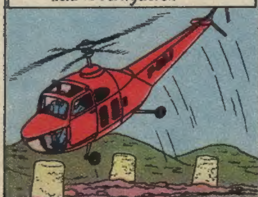
HET SEIN STAAT OP ROOD

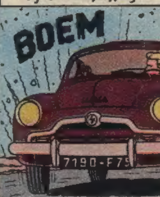
TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

De goudsmokkelaars hebben hun auto in de ravijn gestort. Lefranc de reporter, heeft zich in de nabijheid verscholen in de hoop dat de bandieten zullen terugkeren...

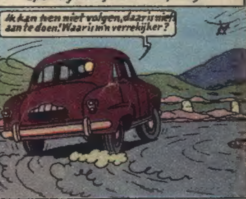

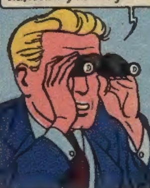

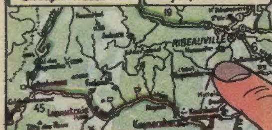

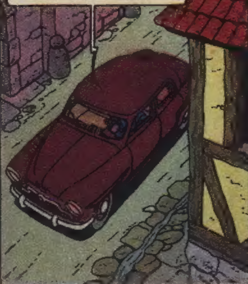

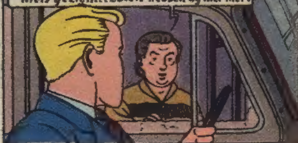

(Wordt voortgezet.)